

Нашій Alma mater 75 років!

Архітектура будівництво

Виходить
з 1962 р.
№ 14-17
(1285-1288)
жовтень-
листопад
2005 рік

Многая літа тобі, рідний навчальний заклад!

Храм освіти, науки й культури – Київський національний університет будівництва та архітектури – зустрічає своє 75-ліття. Багато побачив він за ці роки. Змінювалися покоління студентів та викладачів, і кожне примножувало йому славу й велич.

Тут формувалися покоління фахівців будівельної справи й архітектури, творчих інтелектуальних людей, науковців. Вони зробили гідний внесок у розвиток освіти, науки, суспільно-політичної думки. Його випускники, отримавши в стінах альма-матер величезний фаховий, творчий і громадянський заряд, служили й служать обраній справі і на найвищих постах у державі, і в далекій провінції. Але хоч би куди закидала їх доля, вони горді тим, що навчалися в Київському будівельному.

Вітаємо увесь наш колектив, студентів із знаменною подією. Бажаємо подальших вагомих здобутків на ниві освітньої діяльності в ім'я розбудови незалежної, демократичної України.

Вітаємо всіх!

Студентам від міністра

Бажую всім до єдиного дожити, як і рідний ваш заклад, до 75 років й за-просити мене на святкування своєї дати. Але при цьому, щоб усі Ви стали великими керівниками будівельної галузі. Щоб досягнути цього всім необхідно працювати: урядовцями, керівниками будівельних трестів, міст, великих областей. Як казав відомий поет Микола Заболоцький: "Чтоб воду в ступе не толочь, душа обязана трудиться: и день, и ночь..."

І якщо під час навчання в Києві молодь багато часу "прогуляє", то швидко забуде, що є будівельниками й студентами, і не матиме нічого. Якщо ж свій потенціал використовуватимете творчо, гарно, серйозно навчатиметесь, реалізуєте себе у спорті та заняттях фізичною культурою (та й про любов не забувайте – свята справа!), збагатите себе відвідуванням культурних пам'яток – усе це акумулює в собі цвіт інтелектуальної й технічної еліти України.

Бажаю студентам КНУБА – флагмана будівельної, освітньої й наукової галузі – чистого синього неба, чистої води й ніякої біди!

Станіслав Ніколаєнко, міністр освіти і науки України

Мовою цифр

З 1931 по 2005 рік КНУБА підготовлено близько 64 тисяч фахівців, в т.ч. для 80 країн світу.

У в 6 факультетах університету готують фахівців із 23 спеціальностей, 13 напрямків і навчається близько 8 тисяч студентів.

У авчальний процес забезпечують 50 кафедр та їх висококваліфікований науково-педагогічний склад, який нараховує понад 630 вчених з науковими ступенями та званнями, серед яких близько 90 докторів наук, професорів.

З стін університету вийшли 2 Герої Радянського Союзу, понад 70 лауреатів Державних премій, заслужених діячів науки, лауреатів премії ім. Т. Шевченка, 4 Герої України.

Історія назви КНУБА

Національний університет будівництва та архітектури створений у 1999 році на базі Київського державного технічного університету будівництва та архітектури. Але історія його починається задовго до цієї дати – від часу заснування 1930 року на базі відділення фабрично-заводського й комунального будівництва Київського політехнічного інституту та архітектурного факультету Київського художнього інституту. Тоді він мав назву Київський будівельний інститут.

У 1939 році будівельний інститут перейшов у підпорядкування народного Комісаріату з будівництва й отримав назву Київський інженерно-будівельний інститут.

У 1976 році Київський інженерно-будівельний інститут був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора за досягнуті успіхи у підготовці спеціалістів та виконання наукових досліджень і став називатися Київський ордену Трудового Червоного Прапора інженерно-будівельний інститут.

У 1993 році наш заклад вже іменувався Київський державний технічний університет будівництва та архітектури.

С. Кропівка, директор музею історії КНУБА

В авангарді української освіти

– **Анатолію Михайловичу, які найвагоміші здобутки колективу нашого Університету Ви хотіли б відзначити сьогодні?**

– До цієї солідної дати КНУБА підійшов у розквіті своїх сил і можливостей, як і личить такому потужному й авторитетному осередку високої освіти і науки. Якщо взяти наші здобутки за останні 5-7 років, то треба відзначити: немає такого року, щоб серед нашого колективу не з'являлося нових лауреатів державних премій, заслужених колективів в галузі науки і техніки чи заслужених співробітників галузі.

Ми єдиний вищий навчальний заклад в Україні, що має серед співробітників чотири Герої України. Це мер міста Києва **О.О. Омельченко**, президент ХК "Київміськбуд" **В.А. Поляченко**, президент "Укрпротрестравація"

М.І. Орленко, управляючий 6-им трестом ХК "Київміськбуд" **В.І. Даниленко**. В цьому році, наприклад, ряд професорів нашого закладу отримали почесні звання. "Заслужений діяч науки і техніки" – **І.І. Назаренко**, **В.І. Нудельман**, **С.Д. Бушув**; "Заслужений працівник освіти України" – **В.І. Гоц**; "Заслужений будівельник" – **В.В. Черненко**. Державну премію в галузі архітектури – проф. **В.І. Соченко**, професор **В.І. Єжов** нагороджений орденом "За заслуги III ступеня".

Найважливішим напрямком науково-педагогічної роботи університету є досягнення у підготовці своїх кадрів. Так, за останній рік шість викладачів нашого закладу захистили дисертації на звання докторів наук. Серед них й достатньо молоді кадри: **В.О. Поколенко** (кафедра Менеджменту),

О.С. Волошкіна (кафедра охорони праці та навколишнього середовища), **С.Д. Фіалко** (кафедра будівельної механіки), **В.О. Тімохін** (кафедра дизайну архітектурного середовища), **А.М. Кравчук** (кафедра гідравліки), **А.А. Лященко** (кафедра геоінформатики і фотограмметрії). Правда й пару років тому ми також мали гарний результат: докторами наук стали ще 4 викладачі КНУБА. Серед них: **Ю.М. Білокоп** (кафедра містобудування), **В.П. Корбут** (теплогазопостачання і вентиляції), **Ю.О. Карпінський** (зав. кафедрою геоінформатики і фотограмметрії), **А.А. Коваленко** (кафедра політичних наук).

Університет активно працює й у руслі видавничої діяльності. Кожного року ми видаємо близько 35 й більше підручників і посібників, підготовлених українською мовою,

з усіх спеціальностей. Результат кожного року – видання 5-7 наукових монографій.

Досягненням навчального закладу високої освіти – Київського національного університету будівництва та архітектури – є гарний попит на наших випускників, насамперед "архітекторів", фахівців спеціальностей "промислове і цивільне будівництво" будівельного факультету, "теплогазопостачання і вентиляції" факультету СТФ, "геодезія" факультету ПСУТ. Саме фахівці цих спеціальностей випускає КНУБА всюди, як кажуть, до "розквітання". Це завдяки тому, що наша талановита молодь ще під час навчання постійно бере участь в олімпіадах і перемігає. Так у 2004-2005 навчальному році 1059 студентів взяла участь у I етапі Всеукраїнської олімпіади з 17 дисциплін. 9 студентів стали переможцями II етапу Всеукраїнської олімпіади.

(Поч. Продовження на стор. 3)

Впродовж усіх 75 років свого існування Київський будівельний готує висококваліфікованих фахівців, визнаних в Україні й закордоном. Історія нашого навчального закладу багата на видатні події та славі імена. "Кнубівці" пишуться своєю Alma-mater і охоче розповідають про неї. Напередодні ювілею "А+Б" задала декілька питань ректору навчального закладу д.т.н., професору, чл. кореспонденту АПН України, Голові Ради ректорів Київського вузівсько-центру **Анатолію Михайловичу Тугаю**.

Нове поповнення

КНУБА обрали усвідомлено

З цих фотографій – молоде поповнення нашого навчального закладу. Фотографії зроблені в день першого дзвоника, знайомства студентів і курсу з представниками ректорату, гостями університету, його випускниками. Традиційним питанням цього дня є: Чому Ви обрали будівельний? Слово студентам:

Тетяна Турчина, спеціальність СВВ, сантехнічний факультет:

– Добре, коли є кому порадити, а в мене тьота закінчила цей університет 10 років тому. Я працювала за спеціальністю й тому, як кажуть, "прямим наведенням" до КНУБА – тобто обрали університет усвідомлено. Знаю, що тут досконало зможу вивчити обраний фах.

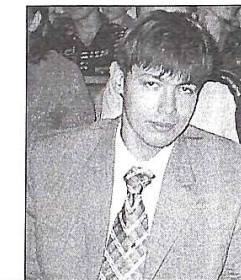
Наталія Дубинська, спеціальність ГД, факультет ГІСУТ:

– Насамперед, я закінчила будівельний технікум з відзнакою по спеціальності "геодезія". Спочатку

стали будівельником не збиралася. Але в мене була добра школа, тому що будівельну освіту отримав дідусь. Отже, мабуть, бажання обрати таку ж спеціальність приходить через покоління. Маю намір обов'язково глибоко вивчити всі обидва практичні досади.

Денис Хлопов і Олег Штепа, спеціальність ПЦБ будівельного факультету:

Ці двоє юнаків, що сидять поруч в актовому залі, поступали до університету разом. Закінчили підготовчі курси. Висловлювали ширшу вдачність викладачам, які готували їх до вступних випробувань: В.І. Клапченку (зав. кафедрою фізики), О.Д. Пантосеву (кафедра математики) і ін. Успіхів Вам, друзі!

Матеріал підготувала
О. Комінська, студентка газети

Академічні стипендіати

В КНУБА дев'ятеро студентів за відмінне навчання отримують престижні стипендії: **Верховної Ради України (3), Президента України (5)** та **Кабінету Міністрів України (1)**. Двадцять два студенти отримують **персональні академічні стипендії Університету**. Пропонуємо їх прізвища:

Стипендія Верховної Ради України:
Людмила Струмінська (5 курс, ПЦБ), **Олексій Яценко** (6 курс, спец. "архітектура"), **Олексій Кончацький** (4 курс, СТФ);

Стипендія Президента України:
Дмитро Паламарчук (5 курс, АФ), **Євгенія Кобелінська** (4 курс, ГІСУТ), **Віталій Товстонос** (4 курс, будівельно-технологічний факультет), **Павло Сорока** (4 курс, ПЦБ), **Сергій Моргінін** (5 курс, СТФ)

Стипендія Кабінету Міністрів України:
Вікторія Мотузок (4 курс, ГІСУТ)

Н. Штефан, методист вищої категорії усьогоблого відділу

Учні про вчителя

В. І. Клапченко:

"Ми, викладачі фізики, зробимо все, щоб студент полюбив предмет"

В університетській газеті "А+Б" всі студенти, яким подобається журналістика, дуже швидко оволодівають різними її жанрами: вмінням написати інформацію, взяти інтерв'ю, зібрати дані по підсумках олімпіади, написати портрет друга чи одногрупника й ін.

Сьогодні студент групи ПЦБ-43, один із переможців II-го етапу Всеукраїнської олімпіади з фізики **Анатолій Пікуль** веде бесіду із завідувачем кафедри фізики, к.т.н. **Василем Івановичем Клапченком**, гарним викладачем, педагогом від бога, як стверджували газети покоління випускників КІБІ.

"Ми (фізики) іноді жартуємо: хто знає фізику – той займається наукою, хто її знає погано – той вчить тих, хто вчить фізику, а хто її вчить, той займається методикою, як навчати фізику. Насправді ж, гарний методист – велика рідкість."

– Як Ви ставитесь до Болонського процесу?

– Нічого немає проти, бо вхідження в Європейській структурі є дуже важливим. Насправді, все відбувається у вигляді кроків, які йдуть з суттєвими змінами і повинні бути методично обґрунтованими, а в нас цього немає. Тобто загальна ідея – це щоб були структурні зв'язки – натискається на побутування: навчальний план складає заступник декана за участю секретаря методичної комісії даної спеціальності, що призводить до того, що жоден з них не бачить загального розв'язання проблеми. Бачить лише вузьку частину – розташування кількості годин, висвітлення в якій обмеження, причому ступінь. Щоб переходити на схему із таким скороченням, треба спочатку мати матеріальну базу. У нас це, особливо інформаційні системи, фактично на нульовій відмітці. А тому у студентів після школи, яка є, не секрет, розвалено, нема запасу знань, щоб самим оволодівати якимись розділами, предметами. При безпосередньому контакті з викладачем можна ліквідувати огріхи нестачі підручника, комп'ютера. А ми цей час контакту якраз скорочуємо, вважаючи, що підвищимо роль самостійної роботи. Наприклад, 1992 року середній обсяг аудиторних занять з фізики сягав 272 години, сьогодні ж на більшість спеціальностей складає 54 години. Коментарі зайві, як бачите... Більше того, методично ніхто не доведе, що цього було досить. Я ж можу довести зворотню схему: при відсутності дозувальної підготовки при ніякому стані шкільної ми не даємо бази знань з фізики, а для будівельних спеціальностей виникнуть труднощі в оволодінні "механікою рідин і газу", "теоретичною механікою", "операторною механікою", "теорією тепломасопереносу" й ін. Тобто багато предметів стають засвоєні не зможе. Отже, ми бачимо зараз одиниць, які задовольняють вимогам добре підготовленого кваліфікованого спеціаліста.

– У якому навчальному закладі Ви здобули вищу освіту?

– У Київському національному університеті імені Тараса Шевченка закінчив радіотехнічний факультет.

– Відколи Ви працюєте в нашому

закладі і, зокрема, очолюєте кафедру фізики?

– З 1977 року. Завідувачем кафедри, фактично, став з 1993 року.

– Які нові наукові і методичні видання розробляються кафедрою?

– Ми завершили перевидання лабораторного практикуму, який задовольняє всі спеціальності, видали посібник для всіх заочних форм. Потумо узагальнили "Збірник індивідуальних завдань", в якому є розділи, що навчають розв'язувати задачі, розділи різних задач, задач слабкого рівня (для самоцінки), задач, які задовольняють вимоги інженерної освіти і розраховані на виконання студентів із знаннями підвищеного рівня.

Фактично фізика – предмет такий давній, що система підручників розвинена. Наше завдання – будувати посібники, які були б орієнтовані на будівельні спеціальності, з одного боку, а з іншого – прив'язані до безпосереднього усьогоблого процесу в КНУБА. Отже, орієнтуємося на видання посібників такого типу.

– Що нового передбачається виступи на кафедрі?

– Не все вдається, що ми передбачали. Декани нині не можуть знайти учбовий час для аванкурсів, щоб наші студенти могли ліквідувати прогалини в шкільній освіті. Ми намагалися здійснити це на кафедрі фізики: розробили цикл демонстрацій за шкільною програмою й повністю його провадимо.

Всі види дозувальної підготовки на факультетах для іноземних студентів, підготовчих відділень, підготовчих курсів, факультетів підвищення кваліфікації ведуть викладачі нашої кафедри. Ми зацікавлено людей кінофільмами, демонстрацією, аванкурсом для всіх студентів, щоб в обмежений час, який виділено на фізику, студенти могли засвоїти те, що необхідно майбутньому інженеру і звичайно, як ми називаємо, вищою освітою. Іде свого роду боротьба з великими втратами за години контакту студентів з викладачами. Кафедра постійно проводить і додаткові консультації, на яких відпрацюємо питання, які виникають перед сесією, додаткові заняття після сесії. Отже, більшість студентів, які бачають засвоєні програму за Болонською схемою, готуються до даного модуля, щоб отримати вищу оцінку і вже не йти на іспити.

– Як це відображається на знаннях студентів? Знову схема "заучи-здав-забув" чи студенти починають краще вчитися?

– На жаль, якість знань при модульному вивченні завжди є трохи меншою

(методично це навіть не можна обґрунтувати), ніж якість знань, яку студент показує після загального вивчення, підготувавшись до екзамена.

– Тобто є пліси, й ніхто не теж є.
– Так. Приклад з досвіду. На спеціальності ПЦБ є групи, які отримали 4 й навіть 5 із заохочувальним балами, а також дуже старанними, вивчають і надають зацікавленість у вивченні фізики. Інші предмети, які базуються на фізиці, стають для них легкими, зрозумілими й простими. Хочу відзначити студентів І. Гарана, А. Пікуля та С. Гриби. Ті ж, хто не зміг на модулях, вони і на екзамені...

– Колектив кафедри займається науковою роботою?

– Так. Ми маємо багато підготовлених методів діагностики, але не маємо достатньої підготовленої бази. Раніше значна кількість робіт була пов'язана з матеріалознавством (зараз їх стало набагато менше), з'явилися нові напрямки: наприклад, сучасна теоретична фізика, яким займаються співробітники кафедри, зокрема, і я сам. Дехто орієнтований на педагогічні науки, якими займаємося спільно Національний педагогічний університетом ім. М. П. Драгоманова.

– З якими ще навчальними закладами співпрацюєте?

– Національним університетом ім. Т.Г. Шевченка, кафедрою будівельного матеріалу Інституту в якому речовини, Шопрограда в зменшенні обсягах через нестачу матеріальної бази, щоб розпочати більш інтенсивну роботу в цьому напрямку.

– Що ви можете побажати студентам, які хочуть пізнавати фізику?

– Зацікавитися. Як кажуть, в психології: "Знайти те, за що ця людина любить". Якщо людина вже зацікавилася, не боїться показувати незнання, запитувати, жодних питань не приховувати. Тому що незрозумілого можна позбутися. Отже, знайти в предметі для себе цікавинку. А ми, викладачі, цей елемент продемонструємо, зробимо все, щоб студент побачив те, на що зумів знайти відповідь у школі. Ми покажемо кінофільми, хоч вони нас старі й записані на плівках, але все одно: зацікавленість зростає. Була б цифрова техніка – показували б більше, але поки що для нас це проблема...

Отже, повторюю студентам це раз: прийти і запитати. Як кажуть в радіолокації: "завах!" – ціль захоплено. Далі спільно шукатимемо відповіді й досягатимемо результату.

А. Пікуль, студент групи ПЦБ-43, студент

Після закінчення середньої школи перед кожним випускником, який бажав отримати вищу освіту, стоїть задача – обрати майбутнє. Від цього вибору залежатиме чи не найважливіші параметри всього життя: характер і зміст роботи, коло колег та друзів, задоволення від праці тощо. Вибір майбутньої професії можна порівняти лише з вибором дружини або чоловіка.

Є багато визначень людського щасття, мені ж подобається таке: **щастям – це бути на роботі, а після роботи з радістю повертатися до своєї сім'ї**. А скільки людей на землі не мають такого щасття.

У 1944 році я, закінчивши Житомирську середню школу з атестатом відмінника, вперше переступив поріг Київського інженерно-будівельного інституту, що знаходився на вул. Пирогова, 9. Минуло багато часу, але я ніколи не пошкодував про свій вибір – архітектурний факультет. Вчився із задоволенням, був дуже вдячний викладачам. Після закінчення факультету в 1949 році мене було рекомендовано до аспірантури на кафедру нарисної геометрії та креслення, яку очолював професор **С.М. Колотов**. Уже в похилому віці, за останні 15 років свого життя Степан Митрофанович підготував 32 кандидати технічних наук, чим дав лекції студентам архітектурного факультету, не пропуская жодної всеукраїнської конференції з нарисної геометрії та інженерної графіки. Він був взірцем для нас, молодих аспірантів, в усьому. Читати лекції студентам і керувати аспірантами до 85 років – таке вдається далеко не кожному професорові.

Після захисту кандидатської дисертації у лютому 1953 року я залишився на кафедрі спочатку асистентом, потім доцентом, а після смерті Степана Митрофановича в 1965 році – ректором Юрій Олександрович Ветров запропонував очолити кафедру й підготував мене до роботи над докторською дисертацією. Її захистив у Москві в 1972 році. На цій посаді я працював 38 років, а протягом 12 років виконував обов'язки проректора з наукової роботи.

Оскільки все своє життя я пов'язав з інститутом, тепер національним університетом, якому виповнюється 75 років, на моїх очах відбувалося зростання цього вищого навчального закладу.

Починаючи з 1944 року, в інституті змінилося кілька ректорів, не кажучи

Пішаємося здобутками

Шістдесят років у престижному навчальному закладі

Після закінчення середньої школи перед кожним випускником, який бажав отримати вищу освіту, стоїть задача – обрати майбутнє. Від цього вибору залежатиме чи не найважливіші параметри всього життя: характер і зміст роботи, коло колег та друзів, задоволення від праці тощо. Вибір майбутньої професії можна порівняти лише з вибором дружини або чоловіка.

Є багато визначень людського щасття, мені ж подобається таке: **щастям – це бути на роботі, а після роботи з радістю повертатися до своєї сім'ї**. А скільки людей на землі не мають такого щасття.

У 1944 році я, закінчивши Житомирську середню школу з атестатом відмінника, вперше переступив поріг Київського інженерно-будівельного інституту, що знаходився на вул. Пирогова, 9. Минуло багато часу, але я ніколи не пошкодував про свій вибір – архітектурний факультет. Вчився із задоволенням, був дуже вдячний викладачам. Після закінчення факультету в 1949 році мене було рекомендовано до аспірантури на кафедру нарисної геометрії та креслення, яку очолював професор **С.М. Колотов**. Уже в похилому віці, за останні 15 років свого життя Степан Митрофанович підготував 32 кандидати технічних наук, чим дав лекції студентам архітектурного факультету, не пропуская жодної всеукраїнської конференції з нарисної геометрії та інженерної графіки. Він був взірцем для нас, молодих аспірантів, в усьому. Читати лекції студентам і керувати аспірантами до 85 років – таке вдається далеко не кожному професорові.

Після захисту кандидатської дисертації у лютому 1953 року я залишився на кафедрі спочатку асистентом, потім доцентом, а після смерті Степана Митрофановича в 1965 році – ректором Юрій Олександрович Ветров запропонував очолити кафедру й підготував мене до роботи над докторською дисертацією. Її захистив у Москві в 1972 році. На цій посаді я працював 38 років, а протягом 12 років виконував обов'язки проректора з наукової роботи.

Оскільки все своє життя я пов'язав з інститутом, тепер національним університетом, якому виповнюється 75 років, на моїх очах відбувалося зростання цього вищого навчального закладу.

Починаючи з 1944 року, в інституті змінилося кілька ректорів, не кажучи

В. Михайленко, Заслужений діяч науки України, д.т.н., професор

Вісник

Курсанти прийняли військову присягу

16 липня в в/ч Д-0040 міста Києва Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи відбулась військова присяга випускників кафедри підготовки офіцерів запасу – спеціалістів з питань ЦО.

287 юнаків цього дня урочисто присягли на вірність рідній державі і українському народові. Цьому передавав навчальний збір, 10 днів якого пройшли на користь. Курсанти змогли практично закріпити знання, отримані під час навчання на кафедрі, зокрема з військово-технічної (заняття в парку військової техніки в/ч Д-0040) та військово-спеціальної (рятувальна, військово-інженерна, медична підготовка та практична робота із засобами малої механізації) підготовки. Особлива увага приділялась строювій підготовці, на яку відводилась значна частина часу.

Відповідальним за прийняття присяги був заступник начальника в/ч Д-

0040, який і "запросив" курсантів до дорослого життя. Батьки, між нами кажучи, не дуже впізнали своїх чад, вони предстали серйозними, загартованими, справжніми захисниками Вітчизни.

Безпосередньо після прийняття присяги відбувся мітинг, відкрив який полковник запасу С.Т. Дацьков. Було сказано чимало теплих слів від представника МНС.

Після здійснення урочистого маршу у супроводі оркестру, курсанти виконали пісню "Марш військ ЦО", після чого роти строювій кроком рушили до університету, де здійснили пам'ятне фото на тлі обеліски Перемоги.

Ми, вже будучи офіцерами запасу, повинні пам'ятати, що із цими званнями

словами тексту Присяги наші діди і прапори відстоювали честь і незалежність нашої Батьківщини. Ми повинні бути достойними спадкоємцями славних традицій та високо нести честь офіцера військ Цивільної оборони!

Ігор ГУДИМ, випускник
військової кафедри, ЦПБ(РБС)-57,
студент газети

Студенти будівельного факультету – справжні захисники Вітчизни

Начальник учбово-польового збору підполковник О. Островський вітає офіцера запасу І. Гудима

Під час прийняття присяги на вірність державі і народу

В авангарді української освіти

(Продовження. Початок на 1 стор.)

– У травні на саміті з питань Болонського процесу Україна заявила про своє бажання інтегруватися в Європейський освітній простір. Як це питання поставлене в КНУБА?

– Насамперед скажемо: Україна приєдналася до Болонської угоди. Університет наш ще минулого року брав участь в експерименті по програмі реформування навчального процесу згідно з Болонською декларацією, який проходив на І-му курсі спеціальності ТВ санітарно-технічного факультету. В цьому навчальному році згідно цієї програми вчитимуться студенти перших курсів всіх спеціальностей Університету.

– КНУБА має міжнародне визнання, але, мабуть, воно не вичерпується тільки реформуванням навчального процесу згідно з Болонською декларацією?

– Якщо говорити про міжнародне визнання нашого закладу, то тут ми маємо на увазі не лише приєднання до експерименту згідно програми Болонського процесу. Тут йдеться, насамперед, про роботу наших випускників за кордоном. І при цьому не підсоби ми робітниками, а за фахом (навіть при зміні професії). Нашої фахівці у більшості своїй працюють за фахом, і непогано!

Випускники КНУБА за кордоном вже стали міжнародними лауреатами престижних конкурсів, в будівельних організаціях працюють на пристойних посадах. Всі там знають: якщо закінчив КІБІ – значить добрий фахівець.

– 75 років в авангарді української освіти – це лише черговий рубіж. На що спрямуєте зусилля на новому етапі думки і праці?

– Справді, 35 років тому в КІБІ з'явилися навчальні машини, що знайшли масове застосування у всіх вузах і середніх учбових закладах країни, дали професор В.І. Рибальський використати ігрові методи у практичній роботі керівників будів-

ельних організацій і в навчальному процесі – "ділові ігри".

Новий час потребує і запровадження нових форм і методів навчання. На що спрямуємо свої зусилля? Як вже було сказано, – на реалізацію принципів Болонської декларації: перехід на проблемні лекції для студентів, в яких потрібно навчати сучасну молодь працювати самостійно, старанно вчитися, розв'язуючи фахові проблеми без постійної допомоги викладача. Скляно? Справді так. Але досягнення високої якості підготовки фахівців з вищою освітою для національного і міжнародного ринку праці необхідно для підвищення престижу української вищої школи на світовому рівні.

– Що Ви бажаете у дні святкування ювілею Альма-матер великому колективу викладачів, працівників і студентів, які разом іменуються "КНУБА"?

– Ювілейні дати минають, минають свята, відходять в історію, а ми залишаємося у своєму, тільки для нас визначеному часі. Тож хоч побажати професорсько-викладацькому складу Університету максимально реалізувати свій потенціал і вміння. Кафедрам задля розвитку нашого закладу бажано "помолодіти", добратися до серця молоді, привачувати студентів займатися науковою роботою, щоб у них виникло бажання розвинути свій творчий потенціал у якості викладача для настання наступних поколінь студентів. Не втрачати тих позицій у науці та навчанні, які в нас є. Маю бажання бачити побільше талановитих молоді в Університеті, а молодим збир – доборозливи фахівців, викладачів і успіхів як у навчанні, так і в науці, щоб через наступні 75 років нащадки наші згадували про нас з любов'ю і вдячністю, як ми шануємо попередників, які в різний час творили горду славу нашій Альма-матер.

Бесіду вела І. Герашенкова

Люди університету

Якщо відсутня приналежність до творчості, на архітектурному роботі нічого!

Творча людина – творча у всьому. То ж я не дивуюся, коли дізнаюся про свого інтер'єра щось таке, про що раніше й не здогадувався. Отже, сьогодні митцеві, душу якого будемо "проспівувати" за допомогою мого диктофона, це доктор архітектури, завдучач кафедри дизайну архітектурного середовища, член-кореспондент Української Академії архітектури Віктор Олександрович Тімохін.

– Скажіть, пане професоре, Ви в 2004 році стали доктором архітектури. Це була мрія з юності чи... А вже після заступу кандидатської роботи у Вас минуло близько двох десятків літ?

ганізувати нову кафедру (отже, наукова робота знову відсутня на другий план). Потім на кафедрі відкрили нову спеціальність – "Дизайн архітектурного середовища". Необхідно було розробити, вперше в Україні, 35 нових програм. І знову науковій праці не пощастило. Крім того, протягом 9-ти років я працював Ученим секретарем єдиної в країні спеціалізованої вченої ради, де кількість захисників кандидатських дисертацій доходила до п'ятнадцяти на рік, тобто кожного місяця до нас приїжджали на захист з усієї України. І так увесь час.

Багато часу приділялося й становленню системи освіти, працював експертом Мінзсу України із спеціальності дизайну архітектурного середовища й ін. І, нарешті, в 2004 р. настав час, який так довго віддалявся – я став доктором архітектури.

– Ви близько 15 років очолюєте кафедру. Як ставитесь до цієї роботи?

– Прагну якомога більше віддаватися цій роботі. Це ж найголовніше для мене. Життя рухається вперед, в системі освіти відбуваються перетворення. Наприклад, раніше кафедра наша була невеликою й орієнтованою тільки на академічну систему освіти. Тепер відбулися зміни – в світі вже існують дві системи освіти: академічна і професійна. Необхідно стежити за формуванням штату кафедри, приділяючи цьому якнайбільше уваги. Наприклад, у нас в штаті працюють 10 професійних викладачів. Є в нас ще 10 викладачів, що працюють в проєктивних організаціях постійно, а на кафедрі – за сумісництвом. Таким чином практично дотримувати балансу між академічними і професійними спрямуваннями, чого добитися дуже важко, тому що заробіток сумісників є мізерним. Можна навіть сказати, що викладач-сумісник у нас фактично працює на громадських засадах.

Попри все наша кафедра укомплектована самими молодими кадрами в університеті. Середній вік викладачів – до 50-ти років. У нас працюють двоє моїх аспірантів, маю бажання залучити ще двох, але вони пішли від нас. Це Аня Мельник і Олена Нестеренко (остання працювала старшим офіцером СБУ України).

– Чи можна назвати прізвища ваших аспірантів, які працюють на кафедрі?

– Це кандидат архітектури, доцент Н.М. Шибек, асистент, канд. архітектури О.А. Крижанський. У жовтні захищатиметься асистент, магістр архітектури Вікторія Щурова. Є у нас і серед сумісників молоді кадри, випускники кафедри: Максим Хорошавін, Наталя Чернятевич і Марина Гарбар. Успішно працюють у штаті та за сумісництвом доцент П. Ф. Маркман, В.Т. Завада, М. Я. Косеневич, канд. архітектури О. П. Вергезов, професор, директор Інституту історії й теорії архітектури В. А. Абізов. Кафедра укомплектована, але працювати у нас нелегко – велике навантаження на викладача. Тому що вже протягом 5 років на нашій кафедрі, єдиній в університеті, здійснюється набір не однієї, а двох груп.

– Як, люди тримаються?

– Тримаються. Крім великого навантаження, ми протягом 10 років допомагали відкривати нові спеціальності на чотирьох архітектурних факультетах України: у Львівській Політехніці, Полтавському технічному університеті, Дніпропетровській академії будівництва і архітектури і Ровенській академії водного господарства. Стали, фактично, методичним центром із спеціальності "Дизайн архітектурного середовища". У нас створений методичний фонд по новій спеціальності, розроблено 35 програм по курсах, які веде кафедра. Все методичне забезпечення видано українською мовою.

Щодо видавничих справ, то кафедра ДАС видала близько 50 методичних видань з усіх видів робіт (лекції, конспекти лекцій), 2 методичні посібники. Нині колектив авторів готує підручник "Основи дизайну архітектурного середовища".

– Вікторе Олександровичу, минуло понад 30 років як Ви закінчили КІБІ. Як тоді студенти вчилися? Чи старалися?

– Вчилися було важко. Архітектурна професія у всьому світі найбільш оплачувана, тому і вчилися нелегко. Мені здається, що зрушення відбулися кардинальні. У мій час студентська молодь була романтичнішою, а зараз – більш прагматичною. Тоді ми не думали про майбутнє, знали задалегідь, що цікавою роботою будемо забезпечені. А тепер 15 архітектурних факультетів на Ук-

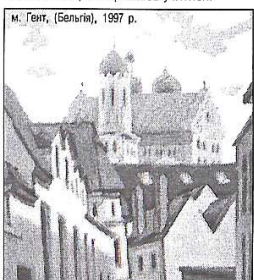
раїні готують архітекторів, деякі набір збільшили вдвічі, а то й втричі. Отже, архітектура перетворилася у рядову спеціальність, хоч оволодіти нею стало набагато складніше, тому що з'явилися нові методи, технології й ін.

У мій час студенти старались вчитися – це була основа. На жаль, нині вже з III-го курсу студенти більше часу приділяють заробітничій грашці, хоч, безумовно, студенти працювали завжди – усього світі. Тепер же це використовується як відмова: "Якщо я працюю, то й можу і не вчитися".

– А лекції Ви пропускати?

– Пропускав, але дуже мало. Система освіти була такою: якщо за тиждень прогуляв понад 20 лекцій – лишиться стипендія, коли ж це триватиме – відраховували з інституту.

І ще. Колись в групу набір був по 30 чоловік, а через 6 років закінчувані 27-28 осіб, а через відсоток відрахування був мізерним. Нині ж до дипломного проєкта, до 6-го курсу, "добираються" 50-70% тих, хто прийшов вчитися.

М. Гент, (Бельгія), 1997 р.

– Ви суворий викладач?

– Так, суворий. На жаль, система викладання і контролю за академгрупами достатньо жорстка до цього часу. Я вважаю, що суворість – оптимальний рівень поведінки, хоч і розумію, що це не є правильним. Але для того, щоб викладач був вільнішим в поведінці, менш настирним і жорстким – треба міняти систему освіти, ліквідувати поняття "академгрупа". Треба перебудувати освіту, щоб студент став більш самостійним, а викладач був не керівником, а консультантом, і тоді жорсткість зникне сама.

– А хіба студенти самі вміють учитися?

– Над цим треба багато працювати викладачам, а студентам треба надати максимум свободи; ліквідувати академ-

групи, не примушувати їх слухати ті лекції, які не є цікавими, "прихвилювати" студентам почуття відповідальності. Так, багато молоді вчиться за гроші батьків, утрачаючи при цьому відповідальність за ці гроші, за батьків, за себе. Дуже мало, на мій погляд, студентів, які бажали сумлінно вчитися й повністю цьому віддаються.

– Як ж тримати?

– Поняття багато, насамперед соціально-економічне, що студент вимушений забгаючи працювати, щобі прокормитися. Якщо раніше студентської стипендії з трудом вистачало на елементарне, то нині такої мінімум відсутній. Через це молодь стала прагматичною.

– Але студенту й 100 років тому працювали репетитором?

– Студенти, як було вже сказано, працювали завжди у всьому світі. Але найголовнішим повинно бути навчання. Коли ж навчання на другому плані – це для архітектурної освіти губно. Архітекторів ніколи не вчили заочно чи на вечірній формі освіти. Навчання архітекторів відбувалося так, щоб студент всі свої знання отримував безпосередньо в аудиторії, і часу для роботи йому залишається дуже мало. Коли максимум часу віддається роботі для того, щоб прожити, щось поїсти, то, зрозумію, страждає освіта. У такому випадку я кажу студентам: "Працюйте? – Молоді! Але нехай тоді на роботі вам дають й диплом".

– Що Ви побажали студентам?

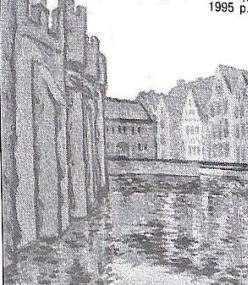
– Здарова! У нас дуже важко фізично вчитися. І ще бажано творчості. Якщо відсутнє почуття приналежності до творчого процесу, то на архітектурному факультеті робити нічого. Ось так!

Матеріал підготувала

К. Крижанська, студент газети

Рисунки В. Тімохіна

М. Аугсбург (Німеччина), 1995 р.

3 життя ректорів нашого університету

Вони очолювали Київський будівельний...

Е.Г. Яковлев (1930–1935),
Л.Г. Гуляницький (1935–1936),
В.Д. Титов (1936–1937),
Н.В. Лазуков (1937–1938),
М.Ш. Гершкович (1938),
В.Е. Шишкін (1938),
Б.М. Епельбаум (1938 – червень 1941)*,
Ф.І. Фурсов (1944–1948),
М.Д. Плехов (1948–1955),
О.Л. Калішук (1955–1961),
Ю.О. Ветров (1961–1983),
в.о. ректора
С.О. Литвиненко (1983–1984),
А.М. Тугай (1984 – і понині)

*Той факт, що у 1938 р. змінилося декілька ректорів свідчить про складну політичну атмосферу, що була в країні, а значить і в інституті.

Фурсов Федір Іванович (1899 – 1957)

Мій батько Фурсов Федір Іванович почав свою трудову діяльність з 14 років репетитором, навчаючись в гімназії м. Києва. Закінчивши гімназію, він не мав допомоги від батьків і пішов по стопах батька, ставши будівельником. Він учився на будівельному факультеті КПІ, майже не відриваючись від виробництва. Закінчив навчання в інституті в 1929 році. З 1930-го розпочав роботу в КІБІ на посаді декана факультету і викладача кафедри будівельної справи. Через чотири роки став начальником навчальної частини інституту. У червні 1941 р. батько був мобілізований у Червову армію, а в серпні – демобілізований у м. Куйбишев (туди було евакуйовано наш університет – *від ред.*) і спрямований на роботу в Куйбишевський інженерно-будівельний інститут, де працював деканом факультету і старшим викладачем.

з викладацькою і науковою діяльністю. Хочеться відзначити, що батько дуже любив свою роботу, любив студентів, завжди ставився до них по-батьківськи. У важкі післявоєнні часи допомагав особливо нужденним студентам. Мені запам'ятався забавний випадок: до нього прийшла плачуча студентка – першокурсниця і зізналася, що збирається кидати навчання, тому що "проїла" на тістечка всі гроші, що були в неї на життя. Батько надав їй допомогу, пожуривши неї, і навчав, як необхідно розраховувати свій бюджет. По закінченні інституту вона дуже тепло і щиро дякувала батькові.

Як згадували люди, він був пре-

Гортаючи сторінки історії

75-літня історія Київського національного університету будівництва і архітектури наводимою багата на різноманітні події, факти, спогади. В університеті змінювалися статуту, він переживав евакуації, перейменування, однак пульс університетського життя бився безперервно: в ньому творили, працювали й навчалися "кнубівські" викладачі й студенти.

У листопаді 1943 р. після звільнення Києва від німецьких-фашистських окупантів був відряджений у Київ для відновлення діяльності КІБІ. Працював короткі час у посаді в. о. директора, а з квітня 1944 р. був призначений на посаду директора. Він дуже багато працював, поєднуючи адміністративну роботу з викладацькою і науковою діяльністю.

У взаємних з людьми батько завжди був уважним і чуйним, гарним співрозмовником, що вмів слухати. Не можна не загадати, наскільки він був гарним сім'яником, чудовим батьком, як любив дружину і нас із сестрою. Водив нас із сестричкою на прогулянки, а мене – в оперний театр (дуже любив музику). По вєчорах у вихідні любив улогод почитати Пушкіна, Чехова, Лермонтова. Любив приймати гостей, і компанія завжди була веселим, жартовливим.

Велика щастя для нього було коли він став дідусям, але дуже піклувався, щоб онука не розбалабували. У останні роки життя батько серйозно хворів, загострилися серцеві захворювання, доводилося часто лежати в клініці. З цієї причини він змушений був перейти на посаду декана.

Помер він улітку 1957 року, не доживши до 58-ми років.

Н. Кайтка (Фурсова)

Редакція газети "Архітектура і Будівництво" пропонує читачам спогади близьких людей ректорів нашого КНУБА, які піднімали університет після Великої Вітчизняної війни 1941–1945рр. Одну велику й надзвичайно цікаву публікацію вже було представлено в минулому номері газети (№11–13, вересень 2005 р.) під назвою "Мій батько" – спогади сина післявоєнно-

Калішук Олександр Лук'янович (1912 – 1972)

Сім'я мого батька була простою, робітничою. Батько – Лук'ян Григорович працював на заводі "Арсенал" робітником, мати – Ольга Федорівна вела господарство, була дуже вірною людиною. В сім'ї виховувалися ще троє дітей. Перші дитячі спогади батька – це богослужіння в Києво-Печерській Лаврі, куди він ходив з матір'ю. Олександр Лук'янович добре грав у теніс, в тридцять років вступав за зовнішню команду "Арсенал". У студентському театрі грав головну роль у популярній тоді п'єсі "Чуже діло". У 1938-му батько закінчив КІБІ, у 1947 році став кандидатом наук. Автор 120 наукових праць. В КІБІ О.Л. Калішук працював асистентом кафедри будівельного виробництва (1938–1941), доцентом (1955–1972).

Пам'ятаю, що батько мій любив активний відпочинок, захоплювався катанням на човні, грою у городки. Копається у саду на дачі було для нього найкращою розрадою. Взимку ж батько у вільні хвилини полюбував лагодити взуття і мав для цього необхідне приладдя. Батько не любив співати. Але, пам'ятаю випадок, коли до нас приїхали його фронтові друзі і з яким почуттям він співав з ними воєнних пісень.

го ректора КНУБА М.Д. Плехова.

Тепер гортають сторінки своєї пам'яті донька ректора **Ф.І. Фурсова** (1944–1948), син ректора **О.Л. Калішук** (1955–1961), донька ректора **Ю.О. Ветрова** (1961–1983).

Те, що діти ректорів із охотою розповідають університетській газеті про батьків, свідчить за те, що всі вони, відчують рідною єдину університетську родину – КНУБА. Добре, щоб це запозичили у них й сучасні студенти!

Батько Олександр Лук'янович любив людей, спілкування з ними, але, мабуть, найбільшу насолоду приносила йому гра з своїми маленькими онуками. Їх дитячі думки він заготовував в окремих зошит.

В останні роки життя, коли дала знати про себе також фронтова контузія голови і він часто хворів, працювати йому було важко. Але навіть в такому стані він йшов на лекцію або консультувати аспірантів – він підготував 14 кандидатів наук. У такі дні моя мати Тетяна Миколаївна чекала на нього, стоячи на балконі.

Своє 60-ліття Олександр Лук'янович святкував вдома. Зібралась вся кафедра технології виробництва бетонних і залізобетонних конструкцій, засновником і першим завідувачем якої він був. Батько звернувся окремо до кожного з членів кафедри з словами подяки за творчу співпрацю і планами на майбутнє. Це був останній виступ Олександра Лук'яновича. Через кілька днів його не стало.

Д. Калішук, голова правління виробничого підприємства "ДІАБАЗ" з видобутку й переробки граніту, к.т.н.

У 2006 році виповнилося 89 років Ю. О. Ветрову

Двадцять два роки – ректор Київського інженерно-будівельного...

Знаш університет має унікальну нагоду святкувати свій 75-літній ювілей разом із 90-літнім ювілеєм видатного ректора Юрія Олександровича Ветрова. Понад два десятиліття він присвятив такій відповідальній, виснажливій роботі ректора КІБІ і водночас був видатним вченим, організатором, педагогом і громадським діячем. Правда, до ювілею Ю.О. Ветрова ще не вистачає 1 року, але що таке рік у наш шалений час. Тому хочеться саме в цьому номері газети запропонувати матеріал йому присвячений.

Ім'я Юрія Олександровича Ветрова, який стільки зробив для КІБІ, навки вкарбоване в історію нашого закладу. Щоб посісти це місце в історії нашого університету, йому вистачило б мати всі його знання: доктор наук, професор. Заслужений діяч науки СРСР, член-кореспондент АН УРСР, наурат Державної премії УРСР. Але він пройшов життєвий шлях великого вченого, став першим завідувачем кафедри будівельних машин. У нашому університеті розкрився талант професора Ю.О. Ветрова. Він став засновником наукової школи по дослідженню й інтенсифікації робочих процесів землерийних машин. Ним уперше запропоновано методи обранку просторової взаємодії простих ріжучих елементів з ґрунтом, він установив закономірності впливу затупленості й зношеності ріжучого інструменту на опір ґрунту, вплив цього опору на колірвання й врівноваження, на робочі органи машин. При участі Юрія Олександровича розроблено й упроваджено у виробництво конструкції робочих органів землерийних машин, в т.ч. потужних роторних екскаваторів, які дали економічний ефект у десятки мільйонів карбованців.

Ті, хто пам'ятає ректора Ю.О. Ветрова, кажуть, що відчують ще його близькість, присутність великого вченого, який ніби згора проходив коридорами нашого КІБІ.

Отже, цей біографічний нарис розгортає перед нами непростий життєвий шлях великого трудяги, подвижника української науки й вищої школи. Юрій Олександрович Ветров побачив світ 4 листопада 1916 року в Могильові (Білорусь). Батько його був інженером, сином землеміра, мама – учителька, донька телеграфіста. З 1921 року сім'я жила в Києві. З 1924 по 1931 роки майбутній ректор учився в семіричній трудовій школі, пізніше 4 роки у Київському гідромеліоративному технікумі. У 1935-му як відмінник технікуму вступив у Київський інженерно-будівельний інститут. Самостійно працювати підліток почав ще в 1932-му й до закінчення нашого закладу. Одночасно з навчанням працював техніком на дослідницьких, проектних і будівельних роботах. У 1940-му однак отримав вищу освіту і диплом із відзнакою. Працював інженером у Київському відділенні Военпроекта, потім у науково-дослідному інституті Головдируправління при Раднаркомі УРСР.

Мрію стати науковцем Ю.О. Ветрова перебіла Велика Вітчизняна війна, "яка розпочалася бомбуванням промислових підприємств Києва, й була для багатьох несподіваною й незрозумілою, всі ми мали думку й впевненість, що це все невдовзі закінчиться. Але дійсність свідчила про інше". Так писав у коротких спогадах Юрій Олександрович.

Розпочалася спорудження українців і щилин в Києві, постійні чергування і патрулювання. "Невдовою нашій установі, – пише Ю.О. Ветров, – доручили конкретне завдання, пов'язане з обороною Києва, побудувати мости: через р. Десну біля с. Літки та через р. Дніпро біля с. Сваром'є. Крім того, спорудити колонний шлях по мікрорічці між річчю мостами, щоб пов'язати правий берег Дніпра із Чернігівським шосе". Інженер Ветров керував роботами по будівництву дороги. Роботи велися цілодобово: ти й спали всі на місці. Шлях був побудований за 20 днів. За це керівника робіт Ю.О. Ветрова пізніше нагородили медаллю "За оборону Києва". Після закінчення робіт всіх чоловіків було мобілізовано на фронт. Пізніше доля Юрія Олек-

сандровича склалася так, що він був учасником оборони Москви на посаді командира інженерної роти. Пройшов він Курську дугу, форсував Дніпро, виганяв загарбників з правобережжя України й Бессарабії, брав участь у прибалтійських операціях. "Кожний день цього шляху залишився в пам'яті на все життя". Учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні нагороджений орденами Вітчизняної війни (1944 р.), Червоної Зірки (1944 р.), медалями "За бойові заслуги" (1943 р.), "За оборону Москви" (1944 р.), "За Перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945рр." й ін.

Після демобілізації з армії у 1945 р. одразу в січні 1946 р. Ю.О. Ветров вступив в аспірантуру при Московському інженерно-будівельному інституті ім. В.В. Куйбишева. Після закінчення захистив дисертацію по темі: "Дослідження по різанню

щільних ґрунтів" і був направлений на роботу в КІБІ. З 1949-го доля молодого вченого вже була пов'язана з нашим університетом: він пройшов шлях асистента, доцента, зав. кафедрою, і з 1961-го ректора.

У той час (1961 р.) наш інститут знаходився по вул. Пирогова, 9 (нині тут денкі факультети педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова) та Пр. Перемоги, 10 (тепер тут Міністерство освіти і науки України – *від ред.*.)

(Продовження на стор. 5)

Видатні вчені КНУБА

Олексій Миколайович Боголюбов.
"Спілкування з ним приносило задоволення,
додавало знань і творчої наснаги"

**Він залишив по собі добру
пам'ять**

Вже майже рік як пішов з життя видатний вчений у галузі теорії механізмів, історії механіки, математики та природознавства, чудова людина О.М. Боголюбов (25.03.1911 р. - 1.11.2004 р.). Доктор технічних наук (1966), професор (1972), член-кореспондент АН УРСР (1969). Двадцять п'ять років свого життя працював викладачем, професором Київського інженерно-будівельного інституту.

Сьогодні учні та друзі вченого Л.Г. Леско, доцент Національного медичного університету, та В.І. Леско, доцент кафедри машин і обладнання технологічних процесів КНУБА розповідають про життєвий шлях вчителя.

Народився О.М. Боголюбов в м. Ніжин, (нині Чернігівської обл.) в сім'ї професора богослов'я Миколи Михайловича та Ольги Миколаївни Боголюбових. Ця талановита та працелюбна сім'я дала науковому світу трьох братів-академіків: Миколу Михайловича Боголюбова - великого фізика та математика, академіка АН СРСР, Михайла Миколайовича Боголюбова - вченого-східнознавця, академіка РАН, та Олексія Миколайовича Боголюбова - механіка, історика науки, чл.-кор. АН України.

На майже дев'яносто чотири роки життя Олексія Миколайовича Боголюбова припадає 77 років трудової діяльності, в тому числі і 10 років сталінських концтаборів.

Нелегко складался його науковий та творчий шлях. Отримавши вищу освіту закінчив Одеський університет. Тому лише в 1931 році Олексій Миколайович отримав можливість вступити до Харківського університету на механічне відділення фізико-математичного факультету, маючи неабиякі знання з математики, механіки, фізики, загальної історії, літератури та іноземних мов, які придбав за допомогою самоосвіти за традицією сім'ї Боголюбових. В роки навчання великий вплив на Олексія Миколайовича мали професори університету В.М. Майзель, Б.П. Герасимович, А.І. Сиркомський, М.І. Акізер, С.Н. Бернштейн та науковий керівник старшого брата, академік М.М. Крилов.

Захоплення механікою, технікою привело Олексія Миколайовича до механічного факультету Харківського машинобудівного інституту, де він продовжував навчання з 1936 по 1938 рр., отримавши спеціалізацію "Динаміка машин". Успішно склав іспити в аспірантуру, але не був зарахований і знову їх такти через пошкодження. Навчання О.М. Боголюбов продовжував за роботою, працюючи слюсарем, прорабом, інженером.

Ще в студентські роки розпочав викладацьку діяльність. В 1937 році його, як фахівця з іспанської мови було призначено провести в м. Харкові організацію середньої школи для дітей з Іспанії. В школі він обіймав посади завдувача педагогічною частиною та викладача математики, фізики, що проходило іспанською мовою. До останнього часу життя Олексія

Миколайовича не перервався тісний зв'язок між колишніми уніями, які давно повернулися на батьківщину, в Іспанію, та їх улюбленим вчителем.

Велика Вітчизняна війна та перебування у концентраційному таборі в Норильську за відомою 58-ю статтею з 1943 по 1953 рр. надовго відволікли О.М. Боголюбова від наукової та викладацької діяльності.

Після повернення із таборів він працював головним механіком будівництва в Черкасах. В 1955-1962 рр. співробітником Міністерства вищої та середньо-спеціальної освіти УРСР з 1962 року О.М. Боголюбов працював в системі Академії Наук УРСР. В 1963 році захистив кандидатську, в 1965р. - докторську дисертації. В 1969 році обраний членом-кореспондентом АН СРСР.

Майже чверть століття з 1956 по 1981рр. працював Олексій Миколайович Боголюбов в Київському інженерно-будівельному інституті на посаді викладача, згодом професора кафедри будівельних машин. Читав курси "Теорія машин та механізмів", "Деталі машин", докладаючи свій досвід та знання до підготовки науково-технічних кадрів України. До кінця свого життя зберіг Олексій Миколайович світлу та добру пам'ять про свого ширшого друга Ю.О. Ветрова, ректора КІБІ, завдувача кафедри будівельних машин.

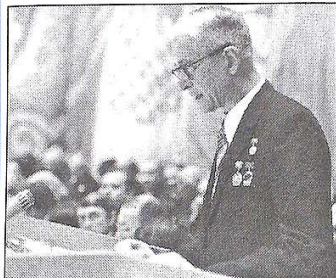
Широке коло досліджень О.М. Боголюбова стосується області історії математики і механіки, історії машинобудування і техніки, теорії машин та механізмів. Зокрема областю історії проблем динаміки машин, історії методів кінематичного та силового аналізу механізмів, наближеного та точного синтезу механізмів. Грунтовні дослідження проведені вченим в області соціальної історії математичного природознавства. Ім'я Олексія Миколайовича широко відомо в колах світової наукової громади.

Значну увагу в своїх працях О.М. Боголюбов надає аналізу наукової спадщини вчених-механіків та математиків, досліджуючи їх науковий внесок та вплив на подальший розвиток науки і техніки. В працях вченого досліджені життя та наукова творчість А. Бетанкура, Ж.-В. Понселе, Р. Гука, Г. Монжа, Л.В. Ассюра, Л.С. Лейбенсона, М.М. Крилова та ін.

(Продовження на стор. 7).

Микола Олександрович Гусев... Кандидат архітектури, професор, завдувач кафедри архітектурного проектування, декан архітектурного факультету. Все його життя було пов'язане з нашим університетом. У наступному році йому виповнилося б 90 років. Але смерть забрала його від нас набагато раніше, у 1987-му, на 71 році життя. Виною тому була Велика Вітчизняна війна, яка залишила йому багато тяжких хвороб, серед них: контузія ніг. За два роки до смерті (1985 р.) він запрокутував Пам'ятний знак студентам і викладачам КІБІ, які загибли під час Великої Вітчизняної (розташований перед входом у Центральний корпус КНУБА - від ред.). Цей знак став, по суті, й пам'ятником йому самому, тому що невдовзі професора М.О.Гусева не стало.

Редкація "А+Б" звернулася до його дружини Олени Володимирівни Гусевої з проханням розповісти про професора:

— Микола Олександрович Гусев і КІБІ — це справді одне ціле. Ще до війни (1939 р.) він закінчив інститут, вступив до аспірантури. Подальше навчання йому перервала війна. Він на фронті був командиром авіаційної 8-ї саперної бригади, після поранення і госпіталі його звільнили з військової обслуги як інваліда III-ї групи. Коли, нарешті, закінчилась війна Микола Олександрович продовжив навчання в аспірантурі, одночасно працював викладачем на кафедрі архітектурного проектування. І так всі 42 роки у рідному КІБІ, пройшовши шлях від асистента до професора.

У 1952-му М.О.Гусев захистив кандидатську дисертацію. Багато років він збирав фотоматеріали і літературу по спорту, підготував першу редакцію тексту докторської дисертації на тему "Спортзали і комплекси", але захистити її йому не вистачило ані здоров'я, ані життя. Під час будівництва у 60-70-ті роки нового інститутського комплексу Микола Олександрович брав безпосередню участь у пристрої спортивного комплексу з плавальним басейном, стадіону (споркомплекс КІБІ став у той час одним із кращих в Україні — від

ред.). За цю роботу у 1974 році Микола Олександрович був відзначений Знаком І ступеня і нагороджений Золотою медаллю ВДНГ СРСР. Для Солом'янського району, де він жив, був запроєктований і тенісний корт, який розташовано по дорозі в аеропорт "Київ", але, на жаль, проєкт не був здійснений. Микола Олександрович глибоко вивчив специфіку спортивних споруд, займався їх науковими дослідженнями, що відображалось в друкованих працях, проведенні міжвузівських наукових конференцій, методичних вказівках і ін.

Хочеться відзначити ще й те, що Микола Олександрович займався обстеженням і прогнозуванням матеріально-технічної бази КІБІ, а пізніше й всієї мережі вузів України, Росії, Грузії й ін.

Пам'ятаю, насамперед, те, наскільки він був трудолюбивим. У вільний від учених рад, засідань кафедри, викладання, роботи з дипломниками час, по вечорах, вихідних і під час свята займався проектуванням і будівництвом об'єктів. Не можна не згадати відомий його об'єкт — музей Миколи Олександровського в Шепетівці, відзначений премією Ленінського комсомолу (1970—1979 рр.).

Запроєктований і побудований був і житловий будинок для викладачів ряду вузів Києва. На Солом'янському цвинтарі, одному з найстаріших у нашому місті, завжди добримися словами згадують того, хто запроєктував меморіальний комплекс воїнам-визволителям Великої Вітчизняної війни і упорядкував братський могилу учасників грізної війни 1941—1945 рр. — Миколи Олександровича Гусева.

На фото: М.О.Гусев з дружиною на пагорбах київських. (Фото з сімейного альбому дружини)

Протягом 25 років Микола Олександрович займався будівництвом, упорядкуванням студентського табору КІБІ, що в селі. Для Солом'янського району, де він жив, був запроєктований і тенісний корт, який розташовано по дорозі в аеропорт "Київ", але, на жаль, проєкт не був здійснений. Микола Олександрович глибоко вивчив специфіку спортивних споруд, займався їх науковими дослідженнями, що відображалось в друкованих працях, проведенні міжвузівських наукових конференцій, методичних вказівках і ін.

Хочеться відзначити ще й те, що Микола Олександрович займався обстеженням і прогнозуванням матеріально-технічної бази КІБІ, а пізніше й всієї мережі вузів України, Росії, Грузії й ін.

Пам'ятаю, насамперед, те, наскільки він був трудолюбивим. У вільний від учених рад, засідань кафедри, викладання, роботи з дипломниками час, по вечорах, вихідних і під час свята займався проектуванням і будівництвом об'єктів. Не можна не згадати відомий його об'єкт — музей Миколи Олександровського в Шепетівці, відзначений премією Ленінського комсомолу (1970—1979 рр.).

Запроєктований і побудований був і житловий будинок для викладачів ряду вузів Києва. На Солом'янському цвинтарі, одному з найстаріших у нашому місті, завжди добримися словами згадують того, хто запроєктував меморіальний комплекс воїнам-визволителям Великої Вітчизняної війни і упорядкував братський могилу учасників грізної війни 1941—1945 рр. — Миколи Олександровича Гусева.

Як я вже говорила, особливе місце у житті його після архітектури займав спорт: альпінізм, великий і настільний теніс, бадмінтон, плавання і волейбол. Він був учасником збірної інституту з волейболу. Коли ж здоров'я не дозволило йому активно рухатися, став суддею Всесоюзної категорії її своїм досвід і знання передавав наступному поколінню спортсменів.

Ми, сім'я М.О.Гусева, пам'ятаємо його дуже турботливим чоловіком і батьком для своїх синів і доньки. Я з ним прожила 34 роки.

Щодо самого Миколи Олександровича, то він прожив життя, сповнене творчою працею, глибокими науковими дослідженнями, значним вкладом у громадське життя КНУБА. І залишив по собі добру пам'ять.

О. Гусева,
дружина професора

Зустріч для читачів

"Час пошуку і новаторства в КНУБА був завжди"

13 вересня до нашого університету проїздом з Європи завітав випускник КІБІ 1949 року, доктор технічних наук, професор **Віктор Ісаевич Рибальський** (нині він проживає в США). Його ім'я пов'язано із науковою організацією учбового процесу — розвитком і розробкою ділових ігор для підготовки інженерів будівельного профіля.

Зустрівшись з професором В.І. Рибальським, редакція попросила його трохи поглинути в історію, адже він очолював цей напрям, був членом Комітету міжнародної Ігрової асоціації — International Simulation and Gaming Association, коли жив в Україні й працював в нашому університеті.

— Вікторе Ісаевичу, що Ви можете пригадати про той час новаторства, пошуку в СРСР ефективних форм учбового процесу, які були завжди притаманні колективу нашого закладу?

— Початок напрямку був покладений в середині 70-х років ХХ століття, хоч самі ділові ігри було створено в

Ленінграді ще до Великої Вітчизняної війни творчою людиною на ім'я Марія Бірштейн. У 50-ті роки ділові ігри почали застосовуватися в машинобудуванні, пізніше ігрові заняття широко використовувалися в КІБІ. Нову форму навчання підтримали тодішній ректор, д.т.н. Ю.О.Ветров, проректор проф. С.О.Литвиненко та нинішній ректор закладу д.т.н. А.М.Тугай. Наш КІБІ став тоді центром навчання таким заняттям всіх вузів СРСР. У Києві навіть відбулася Міжнародна конференція з ігрових занять, яку очолює А.М.Тугай.

Кафедра організації і управління будівництва, де я працював, й кафедра проєктного менеджменту, яку очолює д.т.н., проф. С.Д.Бушуєв, багато

зробили для розробки й успішного застосування ігрових занять.

— Скажіть, яким чином удосконалення учбового процесу ігровими заняттями проходить в Америці?

— Ігрове та імітаційне моделювання в університетах США проводиться дуже активно. Майбутні спеціалісти всіх навчальних закладів репетирують ігровими засобами, наприклад, всі майбутні керівні посади в будівництві, машинобудуванні та інших галузях. Деякі рази і мене запрошували консультувати процес в навчальних закладах штатів Оклахома, Мічиган, Пенсільванія (який, до речі, відомий гарною підготовкою фахівців з будівельної інженерії).

— Редакції "А+Б" відомо, що Ви зараз підвищуєте свої знання в коледжі? Розкажіть про це.

— Це навчання в Америці є масовим і безплатним. Ми навчаємся разом з дружиною (поруч вчиться студентка — дити різних народів, які є вадічі мо-

лодзі за нас). Опановуємо історію, географію США, відношення СРСР та США й ін.

— Вікторе Ісаевичу, чим займаються ваші діти?

— У мене дві дочки. Молодша Альона займається програмуванням. Старша Ірина — журналіст. Робота у неї цікава. Вона відповідала за прийняття груп спеціалістів з Східної Європи, і організує їм зустрічі за кошти держдепартаменту: юристам, наприклад, цікаво зустрітися з членами Верховного Суду Америки і так далі.

— Що Ви хотіли побажати рідному вузу на його 75 років заснування?

— Насамперед, щоб за фахівцями, яких готує КНУБА, стояла черга з усього світу. Щоб на певному етапі навчання їх запрошували на престижну роботу в Україні і за кордоном.

Науковим співробітником, викладачем університету бажало,

щоб їх наукові розробки користувалися успіхом у всьому світі, щоб всі вони завжди були затребуваними не лише в Україні, але й в розвинених країнах, і всього, всього найкращого.

Матеріал підготовлений газетою

Зустрілися друзі й колеги: д.т.н.В.К.Черненко і проф. В.І. Рибальський

О. М. Боголюбов
(Продовження. Поч. на стор. 6)

В чисельних дослідженнях Олексій Миколайович завжди підкреслював той значний внесок, що створений працями П.Л. Чебишева, І.А. Вшинського, М.П. Петрова, Л.В. Ассура, М.Е. Жуковського, В.В. Добровольського, М.І. Мерцалова, В.П. Горячина, С.М. Кожевникова, Г.М. Николадзе, І.І. Артоболевського та інших вчених-механіків в становлення школи з теорії машин та механізмів, і той вплив що вони вчинили на подальший розвиток теорії структури, аналізу та синтезу механізмів, динаміки машин, теорії автоматичного регулювання, теорії тертя в машинах. Олексій Миколайович провів ґрунтовне дослідження наукових праць академіка І.І. Артоболевського – свого вчителя та найкращого друга, основоположника радянської школи механіки машин.

О.М. Боголюбов автор понад 400 друкованих праць, серед яких такі монографії, як "Історія механіки машин", "Розвиток проблем механіки машин", "Теорія машин і механізмів в історичному розвитку еєї ідей", "Советська школа механіки машин", "Біографічного довідника "Математики. Механіку" та ін.

О.М. Боголюбов – автор, співавтор та редактор ряду значних монографічних видань: "Історія отечественной математики", "Очерки развития математики в СССР", "Історія математического образования в СССР", "Історія механіки в России", серії наукових збірників з історії математичного природознавства та техніки.

До останніх років керував О.М. Боголюбов семінаром з історії математики та математичного природознавства в Інституті математики НАН України. За довгі роки діяльності Олексій Миколайович створив визначну українську школу з історії математики, математичного природознавства та техніки. Серед його учнів три доктори наук, тридцять два кандидати наук, які працюють не тільки в Україні, але і в Росії, Узбекистані, Литві та ін. Своєю невтомністю в науковому пошуку, надзвичайною творчою активністю та працездатністю він завжди викликав захват серед тих, хто його знав.

В 1971 році О.М. Боголюбов був нагороджений медаллю Олександра Кобри Міжнародної Академії Історичних наук.

В 1996 році отримав премію ім. М.М. Крилова НАН України.

Працюючи в напрямку досліджень іспанської науки та культури, розвитку іспано-російських та іспано-українських наукових зв'язків, написав та видав наукове дослідження про відомого вченого А. Бетанкура, що було перекладено іспанською мовою та видано в Мадриді у 1986 р. Брав участь у виданні творів А. Бетанкура в Мадриді. З коментарями О.М. Боголюбова у Іспанії в 1990 р. передруковано працю Бетанкура і Ланца "Трактат о построении машин" – першу у світі книгу з теорії машин і механізмів.

За що визначну роботу в 1997 році за наказом короля Іспанії Хуана Карлоса І нагороджений званням командора та орденом "За громадянські заслуги".

В 1999 році отримав звання "Почесного доктора" Петербурзького університету шляхів сполучення.

У 2001 р. О.М. Боголюбово було присуджено звання "Заслуженого діяча науки і техніки".

До останнього дня свого життя Олексій Миколайович працював над створенням довідника "Математики. Механіки", що видається Російською Академією Наук та перекладано на українську мову своєї книги "Н.Н. Боголюбов. Жизнь. Творчество." (1996)

Олексій Миколайович був доброзичливим, скромним, делікатно та надзвичайно працьовитим людиною. Двері його дому завжди були відкриті для учнів, друзів, колег. Цікавий для учнів, друзів, колег. Цікавий спілрозмовник, Олексій Миколайович глибоко розумів та знав поезію, прозу, живопис, музику, гостро сприймав красоти природи. Володів п'ятьма іноземними мовами. Усіх, хто його знав, вражали надзвичайно широке коло енциклопедичних знань та феноменальна пам'ять. Спілкування із ним завжди принесило справжнє задоволення, додавало знань та творчої наснаги.

Учні та друзі назавжди запам'ятають його інтелігентність, ширість, світлість, доброту та мудрість. Світла пам'ять гідній людині, видатному вченому – Олексію Миколайовичу Боголюбову.

Л.Г. Лесько, В.І. Лесько

Молода сім'я

За покликком журналістики

Для студентів у нашому навчальному закладі є багато захоплень: і спорт, і художня самодіяльність, і журналістика. Ось прізвища студентів, які за невеликий час вже багато чого досягли в цій корисній для людей справі: **Н. Баран, А. Беницький, Б. Герасько, К. Гречин, Т. Грудинська, І. Гудим, О. Комінецька, І. Михайліва, І. Савченко, Н. Середняк, В. Сусик, А. Пікуль.**

Ці двадцятьеро молодих людей і дівчат справді люблять журналістику. Вони розуміють, що їх робота в газеті "Архітектура і будівництво" не лише інформувати всіх читачів університету, вона ще й вказує багатьом шляхи розв'язання проблем, що виникають. Наприклад, матеріали Каті Гречин "Уздок Кадетського шосе" (2004–2005 р.), в яких дівчина розповідала про історію Солом'янського району, де знаходиться наш КНУБА, особливо

сподобалися і молоді, і людям старшого віку (до речі, невдовзі друкуватимемо відзнаки та подяки читачів на твір Каті).

Своїми публікаціями надихає на кращі дії й Ігор Гудим. Розплатили матеріали, в яких юнак висвітлює наше життя, його історію і сучасність користуються повагою не лише однокласці, а викладачі і співробітники КНУБА.

Небайдужим до багатьох обставин життя молодих людей є й Андрій Беницький. Його твори часто вказують на недоліки, які існують в студентському суспільстві, й висвітлює їх хлопець з добрим гумором.

2005 року вже закінчили університет студентки архітектурного факультету

Марія Сивашова та Олена Колорадська, які відповідали за дизайн газети. І за їх гарну працю, що робилася і з гумором, і з сатирою, прагнула професійним оком подати взаємими між людьми, їх інтересами, сподіваннями читачі дякують дівчатам.

Мене, як редактора газети, дуже втішив і, насамперед, здивував абсолютно самостійний матеріал "У центрі уваги – спорудження комплексу Olympic Plaza" (червень, 2004 р.) Богдана Гераська (тоді юнак був лише на 2-му курсі). В ньому Богдан сам зв'язався з авторами проекту відповідальними за будову комплексу: брав інтерв'ю у професора І.П. Бойка, ректора КНУБА проф. А.М. Турга, під керівництвом якого надавалися нашим університетом рекомендації для будівництва, випускників кафедри основ і фундаментів Ірини Чомкалової.

Так можна описувати роботу багатьох студентських кореспондентів газети "А+Б". Про кожного з них можна сказати, що його робота надихає на якісь дії, щоб робити цей світ кращим, аби кожен прожитий день приносив користь не лише самому собі, а світ наш тримався не на інтересах, а на позитивних ідеях.

Призначення людини не в тому, щоб прожити життя у дорогому абранні, гарно їсти і так далі. Це не справжнє життя. Є чимало людей, які, маючи всі матеріальні цінності, розчаровані. Багата людина – це не завжди та людина, яка має багато грошей.

Отже, журналістика допомагає людині, щоб її проблеми висвітлювалися за любов'ю й вказує шляхи їх розв'язання. Ще раз дякуємо нашим дискусувачам за гарну роботу!

І. Герасюк

Скарбниця мудрості

Книги – кораблі думки, що мандрують хвилями часу і дбайливо несуть свій коштовний вантаж від покоління до покоління. Так казав Френсіс Бекон, державний діяч і філософ. У 2005 році вузівський, галузевий бібліотеці КНУБА виповнюється 75 років. Вона володіє багатим фондом документів з питань архітектури, будівництва та суміжних галузей.

З того часу наша бібліотека пройшла непростий, але разом з тим яскравий шлях становлення і динамічного розвитку. Скарбницю мудрості поталанно в тому, що у її розвитку брали участь особистості, небажуду до неї. Однією з них була Ірина Сергіївна Петровська, незмінний директор бібліотеки протягом 30 років, знавцем не лише професійних проблем, а й великий цінитель книги та її ролі у професійному зростанні фахівця. Недавно, на жаль, вона пішла з життя.

Сьогодні бібліотека КНУБА – це велика вузівська профільна бібліотека з розгалуже-

ною мережею читальних залів і абонементів. Близько 19 тисяч читачів обслуговують сім абонементів та п'ять читальних залів.

Книжковий фонд бібліотеки – це універсальне зібрання наукової, навчальної, довідкової літератури та періодичних видань. Але пріоритет складають галузеві видання за фахом університету.

Фонд бібліотеки нараховує понад 1 млн. примірників друкованих видань. Гордістю нашого книгозбирання є понад 6 тисяч примірників рідкісної та літератури, серед них видання XVIII, XIX, початку XX століть. У бібліотеці є багата колекція вітчизняних і іноземних профільних журналів, які зберігаються з доведених років й до сьогодні. Розгалужений довідково-пошуковий апарат має можливість орієнтуватися в книжковому морі. Бібліотека використовує в своїй роботі новітні інформаційні технології, в тому числі Internet.

Бібліотека КНУБА є постійним учасником і постачальником інформації на веб-сайті Національної бібліотеки АН України ім. Вернадського. У 2003–2005 р. у цій програмі було зведено 12 науково-технічних збірників нашого університету. Бібліотека має всі необхідні умови, щоб при наявності належного технічного оснащення, ефективно обслуговувати своїх користувачів.

Багато духовних скарбів має наша бібліотека. А ще один – її працівники: кваліфіковані, освічені, завжди готові надати практичну допомогу.

Н. Хлобаченко, директор бібліотеки

Колектив бібліотеки

Наш Центр культури і дозвілля

За 2004–2005 навчальний рік ЦКД провів понад 25 заходів. Колективи художньої самодіяльності університету брали участь у творчих фестивалях і конкурсах у Києві та містах України: "Візітна картка вузу" (I місце), фестиваль STEMів у Дніпропетровську (2004 р.) – II місце; фестиваль STEMів у Запоріжжі (2005 р.) – II місце. У Львові на фестивалі STEMів (2005 р.) колектив отримав приз.

На Всеукраїнському, всестудентському конкурсі "Мачо", I-й та II етап якого проходив в Києві, перше місце виборов студент V курсу ТБКВМ Юрій Громолий; III етап конкурсу пройшов в Ялта – II місце. У лютому 2005 р. за наказом Головного управління культури відбулася атестація на звання "Народний аматорський колектив". За рішенням кваліфікаційної комісії від Головного управління культури високе звання було присвоєно хору студентів та викладачів КНУБА "Ренесанс".

Н. Водзіньська, директор ЦКД

STEM університету – переможці призів творчих фестивалів

Бути студентом КНУБА престижно і для іноземців

Кіївський національний університет будівництва і архітектури дав фундаментальну освіту – про це добре знають за кордоном. До нас приїждять на навчання вже близько шестидесять літ. Сьогодні це вже діти й онуки колишніх випускників. Пропонуємо Вам цікаві цифри і факти:

♦ Наш університет (на той час КІБІ) – один із перших у Києві розпочав підготовку іноземних студентів у 1948 році. За період з 1948–1960 роки інститут закінчили 67 чоловік, громадян Албанії та Китаю.

♦ В наступні роки чисельність іноземних студентів істотно змінювалася. Найбільше число іноземців, що навчалися в університеті, перевищило 400 чоловік у 70-і роки минулого сторіччя.

♦ За час існування університету було підготовлено 2420 іноземних спеціалістів 107 країн світу. В тому числі 1540, що отримали вищу освіту, 257 аспірантів, 223 стажисти. Багато випускників після навчання в університеті зайняли провідні посади в будівельній галузі своїх країн.

♦ На сьогоднішній день в КНУБА – 212 іноземних студентів з 21 країни світу. Щорічний випуск студентів становить близько 50 бакалаврів і магістрів. Практично всі студенти навчаються за контрактами, які укладені між університетом і організаціями та фірмами або між університетом і особистістю студентами.

♦ Навчання іноземних студентів проводиться в групах разом із студентами України, проживання – в гуртожитках, підпорядкованих відповідному факультету.

В. Верзун, начальник відділу міжнародних зв'язків

Випускники, 1994 рік.

Nota bene! Чи можуть студенти щось зробити для своєї Alma mater?

Вищий навчальний заклад для кожного студента – це щось своє: хтось вважає свій університет лише установою, де здобуває знання для отримання диплома, хтось знайшов у ВНЗ себе, почав по-справжньому реалізувати посади в будівельній галузі своїх країн.

♦ На сьогоднішній день в КНУБА – 212 іноземних студентів з 21 країни світу. Щорічний випуск студентів становить близько 50 бакалаврів і магістрів. Практично всі студенти навчаються за контрактами, які укладені між університетом і організаціями та фірмами або між університетом і особистістю студентами.

♦ Навчання іноземних студентів проводиться в групах разом із студентами України, проживання – в гуртожитках, підпорядкованих відповідному факультету.

Університет – це наша друга домівка. Тому, щоб зробити її більш комфортною і придатною для якісного навчання, а б отримати диплом, треба докласти зусиль. Чи може одна людина щось змінити? Хто зна... Для початку треба спробувати. А чи чують студенти на сил зробити щось для Alma mater?

Олеся Бровінська, студентка КНУБА: "Стати справжнім фахівцем і не ганьбити свій заклад некомпетентністю"

Одне з питань, що виникає у студентів, це чи можуть вони щось зробити для своєї Alma mater? Це питання, яке виникає у багатьох студентів. Але якщо ми хочемо змінити щось, треба почати з себе. Треба бути відповідальними за свій заклад. Треба бути активними. Треба бути організованими. Треба бути командою.

Сергій Микигено, студент КНУБА: "Студенти можуть прославити університет"

Багато чого можна зробити для закладу, де навчаєшся. Наприклад, можна організувати свято, концерт, завадки чому Університет стане відомішим. Якщо святакування буде на загальнодержавному рівні, то про ВНЗ знатимуть у всій Україні й навіть за кордоном.

Опитував Богдан Герасько (ЗКД-41), студент газети

